

vilde forbavses over, er, at der er Folk, der fører Venstrenavnet, som har et Standpunkt som det, der forfægtes af det ærede Medlem Hr. P. Munch, der er Fører indenfor sit Parti paa dette Omraade, og som nu, indtil videre i alt Fald, har faaet Socialdemokratiet med paa Slæbetov. Jeg tror, at hvis en Udlænding kom hertil, en politisk interesseret Mand eller Kvinde, vilde vedkommende være forbavset over, at saa beskedne Militærudgifter som de, vi har her i Danmark, den ene Gang efter den anden skal kunne give Anledning til disse lange Militærdebatter.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen kom — jeg tror, det var foranlediget af en Udtalelse, der var fremsat af det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen — ind paa nogle Betragtninger angaaende Forholdene i vore Nabolande og sagde: Ja, men i vore Nabolande, i Norge og Sverige, er det saaledes, at de sagkyndige har godkendt den Ordning, disse Lande har faaet, men det stik modsatte er Tilfældet her i Danmark. Nej, jeg tror, at Forholdene ligger akkurat ens i Danmark, Norge og Sverige. At de specielt sagkyndige, en Del af dem i alt Fald, altid vil ønske saa meget som muligt, er der maaske til syvende og sidst ikke saa meget at sige til. Det ved ogsaa de ærede Medlemmer Hr. L. Rasmussen og Hr. P. Munch, som begge har været Forsvarsministre, udmærket godt, at fra de forskellige Vaabenchefers Side kommer der altid et noget ensidigt Syn frem, naar de skal fremstille overfor Ministeren, hvad det er nødvendigt at foretage indenfor de Vaaben, hvis Chefer de er. Men det er netop os her i Rigsdagen, som ikke mindst med Hensyn til den finansielle Ramme har Bestemmelsesretten over, hvilken Ordning vi til enhver Tid skal have paa de forskellige Omraader.

Naar man taler om Forholdene i andre Lande, kan man ganske vist gaa til Panama eller Monaco — det er ikke blevet nævnt i Dag fra de to Herrer Side, men tidligere har man været inde paa den Slags Sammenligninger —, men naar vi sammenligner os med de Lande, vi kan sammenligne os med, og ikke mindst med de smaa nordiske Lande, har vi det mest beskedne Militærapparat. Vil de Herrer ikke for en Gangs Skyld være saa ærlige og oprigtige at sige det her fra denne Talerstol, saa kunde vi maaske faa det frem i deres respektive Blade, og de radikale og socialdemokratiske Vælgere kunde faa rigtig Besked om, hvorledes de virkelige Forhold ligger. Det skulde ganske vist undre mig,

om det stod i de radikale og socialdemokratiske Blade i Morgen; men jeg vil dog appellere til de Herrer, om de ikke vil finde, at en saadan nøgtern Sammenligning alligevel vilde have sin betydelige Værdi til Orientering for Vælgerne.

For Norges Vedkommende er det saadan, at de netop nu i det norske Storting har haft en lang Forhandling om en ny Militærplan, som i alt Fald indtil for kort Tid siden — jeg har læst Forhandlingerne igennem — drejede sig om en Statsudgift paa ca. 50 Mill. Kr. Er der dér Radikale, eller er der dér Mænd med Venstrenavn, der tager betydelig Afstand fra dette Forslag? Aldeles ikke. Det ærede Medlem Hr. P. Munch ynder undertiden at kokettere med Venstre i Norge, Mowinckels Parti — det radikale Venstre, siger han. Hvad siger det radikale Venstre i Norge om det Forslag til 50 Mill. Kr.? Samtlige borgerlige Partier er, i alt Fald saa vidt jeg har kunnet opfatte, enige om, at de maa have en positiv Forsvarsordning, stik imod hvad det ærede Medlem Hr. P. Munch docerer her i den danske Rigsdag og paa danske politiske Møder.

I Sverige er det samme Tilfældet. Jeg vil her anbefale det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen en lille Pjece, som er skrevet af en tidligere socialdemokratisk Forsvarsminister, der hedder P. Albin Hansson. Hvis han ikke selv vil anskaffe den, vil jeg laane ham den, jeg tror, han kan have godt af at læse den Pjece, som er skrevet af en Mand, der for ganske kort Tid siden var Forsvarsminister i vort Naboland Sverige. Der var meget at sige om denne Pjece netop i denne Forbindelse, da det ærede Medlem her har draget Forholdene i Sverige og Norge frem. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere et ganske kort Stykke af den. Den tidligere socialdemokratiske Forsvarsminister i Sverige skriver: „Hvad selve Forsvarsprincippet angaar, da har der visselig været Tider, da baade den Opfattelse, at „Proletariatet har intet at forsvare“, og en Tolstoyansk farvet Forsvarsnihilisme har haft deres Forkæmpere. Men bestemmende for Partiets Politik har været den Opfattelse, for hvilken Branting traadte i Skranken, og som hævder Retten saavel til Forsvar mod Angreb som Pligten til at værne Nationens Uafhængighed og Frihed. Paa dette Punkt er Meningsforskellen praktisk talt forsvundet. I hvilken Grad Gennemførelsen af det politiske Demokrati og Arbejderpartiets derigennem muliggjorte Fremtræden i en mere markeret Ansvarsstilling har medvirket hertil, kan